

Q. 183.

13

*de hypotheca tacita secundum
Jus Saxonicum.*

Ve
717

PRO-CANCELLARIVS
IOANNES GODOFREDVS
BAVER

SVM MOS
IN VTROQVE IVRE
HONORES

PRAECLARISSIMO CANDIDATO
M. FRIDERICO AVGVSTO
I V N I O

LIPSIENSI

D. 27. SEPTEBR. MDCCCXXXVI.

TRIBVENDOS

INDICIT.

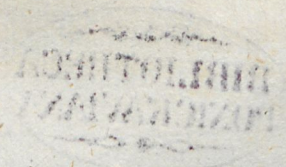

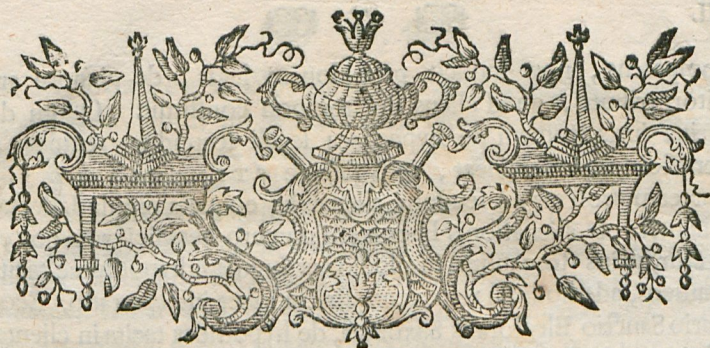
PRO-CANCELLARIVS
IOHANNES GODOFRIDVS
BAVAR

CVMMOS
IN VTROQVE IURE
HONORIS

PRAECLARISSIMO CANDIDATO
M. FRIDERICO AVGVSTO
LVNIO

LEPISIBI
E. DE. CANCELLAR. GODOFRIDVS
CANCELLARIVS
INDICIT

Hypothecam tacitam ius auersatur clientelare, quod commune adpellari solet. Cuius dispositio obligationem beneficii non habet ratam, sine consensu Domini directi, *II. F. 55.* nec, eo irrequisito, certis casibus clientelam nexui subijcit pignoris. At sine lege, vel consuetudine nulla est, nec concipi valet hypotheca tacita, siue legalis. *CONST. EL. SAX. 25. P. II.* ibique *CARPZOV def. 1. et P. II. C. 46. d. 33.* *IDEM d. oner. vasall. feud. Dec. III. pos. 1. n. 17. seq.* *STRVV S. I. F. C. XIII. aph. 7. n. 6. C. XIV. aph. 27.* ibique *LYNCKER. STRYK d. hypotbec. tacit. in feud. German. C. II. §. 2. 3. 4.* Qua in re feudum alienabile a regulari minus recte separaueris. Non enim ad stipulor *STRYCKIO d. 1. §. 18.* concludenti: *vbicunque in feudi concessione simul concessa est libera alienandi facultas, merito quoque idem subiacere debet nexui taciti pignoris.* Facultas rem beneficiariam sine Domini voluntate oppignorandi, vasallo

competens, non inducit prouisionem legis, de pignore creditori tributo, quod cliens debitor non constituit. Quum doctrina iuris Romani de hypotheca legali secundum regulam ad beneficia non pertineat, ipso fatente STRYCKIO *d. l. §. 3.* cur eam proferas ad feudum alienabile, eoque a regula deflectas? Clientela ob alienationis libertatem numero beneficiorum non eximitur, at ius Romanum, in allodio ius singulare hypothecae tacitae tratuens, ad allodium restringere stricta iubet interpretatio. Econstario Sanctio Electoralis Saxonica, de hypotheca tacita in clientela obtinente, disponens argumentum praestat, quod usu non desituitur, dum porro ad feudum progredimur alienabile. Et in genere quidem quatuor species beneficii tacite oppignorati adprobasse videtur Elector Saxoniae. Nam primo vxor dotem vasallo illatam, cuius caussa dotalitium non est constitutum, et ad cuius solutionem bona debitoris allodialia non sufficiunt, ex clientela petit, quae reliquis mariti creditoribus, etiam hypothecam habentibus expressam, sed posteriorem, praefertur. *o. p. s. Tit. XLV. §. II.* Deinde filia dotem, quam bona non suppeditant hereditaria, ex beneficio consequitur paterno, ante creditores, qui expressa quidem, sed posteriori gaudent hypotheca. *d. Tit. XLV. §. 13.* Porro feudum, quod tutor vel curator a Domino, ipsum constituyente, recognoscit, pupillo vel minori tacite obligatur in subsidium, si alia tutoris, vel curatoris bona non praestent satisfactionem. *d. Tit. XLV. §. 14.* Denique ecclesiis, scholis et hospitalibus eadem, qua minoribus, ratione, clientela debitoris iure hypothecae legalis subiicitur in subsidium, aliis deficientibus bonis. *d. §. 14.* Hypothecam legalem, vxori et filiae indultam, insinuare videntur verba *d. §. II. aus dem Lehn.* et *§. 13. andas Lehn, ob es schon in andre Haende kommen waere,* nec non rubrica tituli, quae tractationem de hypotheca profitetur tacita. *CARPZOV d. oner. vasall. feudal. Dec. III. pos. 2. n. 3. seqq. pos. 3. n. 5. seqq. STRVV S. I. F. C. XIV.*
aph.

aph. 27. STRYCK d. l. §. 26. 32. Nihilominus alii non tam pignus legale, quam ius praelationis, vxori et filiae in concursu creditorum competens, propugnant. HORN I. F. C. XXI. §. 12. seq. Quum vtrumque debitum oneribus accenseatur feudalibus, quae, cessante licet hypotheca, ab omni petuntur successore, ita, vt reliquus pignoris vsus in commodo prioritatis inter creditores consistat: istius resolutio dubii vix aliquid vtilitatis habet. Verumtamen habet in visione iam adducenda. Nimirum O. P. S. R. ad d. Tit. XLV. omnes quidem hypothecastacitas, cum iure praelationis, abrogauit, postea vero in MANDATO ELECTORALI d. d. 24. Septembr. CIOIOCCXXIV. als serzen, ordnen vnd wollen wir, dasz das stillschweigende Vnterpfands-Recht nicht allein bey denenjenigen, so dergleichen vor Publication mehr angezogener erleuterten Process-Ordnung bereits würcklich gehabt, hinfübro bis zu vnserer anderweiten gnädigsten Verordnung bey seinen Kressien annoch verbleiben, sondern auch denen Eheweibern, so nach der Zeit geheurathet, oder noch in zukunfft beurathen mächten, denen Kindern, deren Vermoegen nachgebends ihnen zu- und in derer Vater Hände gekommen, dem Fisco, denen piis causis, miserabilibus personis, deren Güther nach der Zeit unter administratores verfallen, oder in zukunfft noch dahin verfallen mächten, nebst dem iure praelationis, nach Unterschied und Disposition derer Rechte, nach, wie vor, zustehen, und also die tacita hypotheca, jedoch ohne Extension auf die Vermächtnisse (als respectu welcher die in der erleuterten Process-Ordnung ad Tit. XLV. §. 4. enthaltene Disposition in ibrem vigore verbleibet,) bis zu weiterer Verordnung statt haben solle, pignora legalia, vna cum iure praelationis, sicuti ante Ordinationem recognitam valuerunt, sunt conseruata, excepto vnico, quo olim legata et fideicommissa gaudebant. Iam si per Ordinationem Processus Saxonici veterem filiae, dotis consequendae caussa, hypotheca concessa est tacita in beneficio paterno,

paterno, genuina non adparet ratio, cur non eadem in dicto mandato, etsi filiarum mentio non fiat expressa, restituta censetur. Neque tamen censetur restituta, sed filia, dotem ex feudo petens, creditoribus adnumeratur chirographariis, veluti quotidie Ordo ICTorum Lipsiensium pronuntiat, et eiusmodi sententiae, in causa creditorum *A. A. v. S. Mens. Septembr. CIO IO CCC XLII.* latae, Summum Prouocationum Senatuum Dresdensem, post interpositam appellationem, *d. 8. Febr. CIO IO CCC XLIV.* accessisse, eamque, non attenta leuiteratione, *d. 5. Septembr. d. a.* confirmasse recorder. Cuius rei alia dari nequit ratio, quam, quod in Ordinatione Processus Saxonici vetere filiabus vasalli hypotheca tacita non credatur tributa, sed tantum ius concessum praelationis. Quod in dicto mandato non videtur restitutum, quia filiae silentio praetermittuntur. In quo quum iuris praelationis, et vxorum expressa fiat mentio, hae benigniora experiuntur fata, dum secundum praelationem, qua ante Ordinationem recognitam vsae, inter creditores, ad feudum concurrentes maritale, locantur, quantumuis hypotheca legalis in Ordinatione vetere illis non dicatur indulta.

In duabus posterioribus speciebus, quibus de minoribus, nec non ecclesiis, scholis et hospitalibus agitur, veteris verba sanctionis, pignus largientis tacitum, vtique magis sunt clara, verumtamen effectus hypothecae coërcetur, dum disponitur, quod ea simul inuestitis nocere non debeat. Quum enim ius pacto quaesitum nequidem legis dictione adimi valeat, consequitur, beneficium in praeiudicium simul inuestitorum non posse hypotheca onerari legali, sine eorum consensu. Qui quum ad feudum alienabile obligandum non requiratur, verba finalia dicti Tituli *XLV. es soll aber gleichwohl die hypotheca denen Mitbelebnten nicht zu Nachtheil gereichen, sondern dieselben ihr ius am Lehn saluum et integrum behalten,* illi, qui clientela simul inuestitus est alienabili, non patrocinantur, sed hypotheca legalis, minori et piae competens causae, etiam illi praeiudi-

praeiudicat. Quando enim lex beneficium expresse obligat pignori, tum recte, vt opinor, concludo: *clientelam, pignore gravatam tacito, cum hoc onere ad quoscunque possessores, etiam simul inuestitos, transire, quoties ea cum libera alienandi facultate est concessa*; quia simul inuestiti iure quaesito, quod saluum et integrum sit seruandum, desituuntur. Non, velim, obicias, feudum, cum potestate alienandi a Domino datum, sine consensu simul inuestiti alienari non posse; facultatem alienandi ex conuentione vassalli cum Domino descendere; pacta inter paciscentes tantum producere obligationem, quae tertio neque noceat, neque profit, *c. 8. X. d. transact. l. 27. §. 4. d. pact. l. 24. C. Eod*; inde libertatem alienandi, vassallo concessam, Domino concedenti et paciscenti quidem, sed non aequae simul inuestito nocere, qui, communem adquirens manum, nec de potestate alienandi vassallo competente paciscens, de feudo proprio, minime vero de alienabili simul inuestitus videatur. Equidem hae rationes euincunt, quod communis manus, alteri quaesita, prohibeat, ne in eius praeiudicium nova iniri conuentio, nec alia qualitas, quam, quae tempore concessae simultaneae inuestiturae beneficio cohaesit, illi adiici possit, quemadmodum intelligo, quae dixi *Disp. de consolidat. feud. temporar. §. XXXIIX. in fin. d. hypothec. feud. absqu. consens. agnator. et simul inuestitor. subsistent. §. XXXV. de vassallo exheredante. §. XIX. in fin. seq.* Non tamen euincunt, in clientela, ante communis concessionem manus alienabili, per simultaneam inuestituram ius conferri, libertatem impediens alienationis, ita, vt beneficium tantummodo in praeiudicium Domini, non simul inuestiti, alienabile censeatur. Etenim vassallus et simul inuestitus communionem vtilis ineunt dominii, quo pacto simul inuestito iisdem ceditur conditionibus condominium, quibus ceditur vassallo dominium vtile. *arg. DEC. EL. SAX. LXVIII. HORN Decad. Obseru. Feud. C. IX. n. 8.* Neque vero pactum inuestiturae adiectum

iectum tantum ius ex conuentione descendens producit, sed et conditionem continet, qua dominium transfertur. Cuiusmodi qualitas vt ipsi cohaeret dominio, ita rem afficit feudalem, non fœcus, ac alia qualitas, quae, ad naturalia pertinens beneficii, tertio tam nocet, quam prodest. Quin non deficit consensus simul inuestiti in clientelae qualitatem, quae fuit tempore peractae inuestiturae simultaneae. Dum enim negotium vniuersum a Domino, vasallo, et simul inuestito peragitur, non potest non fieri, vt vasallus et simul inuestitus easdem adprobent condiciones inter se, quae inter Dominum et vasallum, nec non Dominum et simul inuestitum sunt adprobatae. Qua enim fronte simul inuestitus valorem pacti, inuestiturae adiecti, negabit vasallo aduersus se, quem sibi adserit contra Dominum? Quem si neget vasallo, in propria grassatur viscera, et consecutionem struit, sibi ipsi aduersam, scilicet ius, ex pacto Domini et vasalli descendens, sibi non competere, neque sub eadem lege, verbi causa, facultatis feudum alienandi, se inuestitum esse.

Et si in duabus speciebus prioribus supra recensitis hypotheca tacita iure Saxonico Electorali non credatur data vxori, ob dotem in feudum versam, nec filiae, ad dotem ex beneficio defuncti parentis consequendam: attamen vtrumque debitum secundum Germaniae mores est onus feudi, HORN *I. F. C. XXI. §. 12. seq.* TITIVS *teusch LehnR. C. XVII. §. 39. 48.* ad cuius solutionem quilibet successor aequitate obstringitur iuris, ita, vt, alia deficiente actione, actio in factum, vid. *l. 21. d. praescr. verb.* aduersus ipsum competat, ad exemplum actionum, quae sunt in rem scriptae. STRYCK *d. obligat. feud. consens. munit. C. I.* HORN *I. F. C. XXI. §. 3.* HARTM. PISTOR. *P. II. Q. 37. n. 9.* CARPZOV *L. IV. Resp. 66.*
Cuius

Cuius caussa non ex successione quadam vniuersali, quam AB EYBEN *Elect. feud. C. VII. §. 8.* fingit, repetenda est, quippe quae simul inuestito perinde non conuenit, atque non congruit Domino, cui feudum aperitur. Nec iure SANDII doctrinam AB EYBEN sequitur, quum SANDIUS in locis sit versatus, quibus feuda conditionem habent hereditatis. LYNCKER *Anal. ad STRVV. S. I. F. C. XIV. apb. 5.* Verum enim vero quilibet in clientelam succedens quasi contrahit, et, quamuis vt heres non succedat, nihilominus per acceptationem feudi sese obstringere censetur, ad onera ista exsoluenda. STRYCK *E. I. F. C. XXI. qu. 1.* Ad quae quum secundum mores Germaniae, ante Ordinationem Processus Saxonici veterem, pertinuerit dos ab vxore illata, et elocatio filiarum vasalli decedentis, hinc Serenissimus Saxoniae Elector in dicta Ordinatione vtrumque hoc debitum, nisi pignoris iure taciti, saltem iure praelationis donauit, neque simul inuestitis eadem prospexit ratione, qua iis nouum hypothecae legalis onus, in gratiam minorum et piarum statutum caussarum, noluit praediuicare. Quamuis vero laudatum ius praelationis filiabus per Ordinationem recognitam ademtum, neque in MANDATO ELECTORALI *d. d. 24. Septembr. MDCCXXXIV.* restitutum dicatur: attamen ius, dotem debitam a quouis feudi successore exigendi, etiam ante Ordinationem Processus Saxonici veterem competens, ipsis per Ordinationem recognitam non est ademtum. Inde in ipsa classe creditorum chirographariorum potiori, praereliquis ad alodium tantum concurrentibus, vtuntur iure, dum ipsis ex beneficio satisfactio est praestanda, idque merito exprimitur in sententia, qua creditores secundum prioritatem locantur. Nam de pretio beneficii sub hasta venditi debita feudalia, ad quamcunque referantur classem, sunt soluenda, nec, nisi residuum pretii denuo in feudum impendi debet,

**

debet, in quo simul inuestitis porro communis est quaerenda manus.
 o. P. S. R. *ad Tit. XL. §. 3.* Plura dicere vetat is, cuius caussa
 haec adornata est scriptio, Vir praeclarissimus,

M. FRIDERICVS AVGVSTVS IVNIVS,
 qui, natus Lipsiae *d. XVIII. Aug.* anno huius seculi XIX. patre
 M. VLTRICO IVNIO, Mathematico Regio, et Mathematicum
 in hac Academia Professore Publico, nec non matre, ANNA
 ELISABETHA, ex gente OLEARIORVM, praematuram
 parentum desideratissimorum mortem dolet, verum tamen grata
 agnoscit mente, M. IOANNI CHRISTOPHORO HEBEN-
 STREITIO, postea in ciuitate Neostadii ad Orilam sacrorum
 antifiti et pastori, primam pueritiam formandam fingendamque
 fuisse traditam, nec non, parentibus ad meliorem euocatis vitam,
 tum nouercam indulgentissimam, ANNAM ELEONORAM,
 natam IACOBAM, patri quinque ante mortem annis secundis
 iunctam nuptiis, quum FRIDRICVM MENZIUM *P. P.* nec
 non IACOBI, Doctorem Medicinae iam beatum, paternam
 in ipso educando subiisse curam. Cui curae porro adscribit,
 quod felici successu tam priuatis SCHMEISSERI, OPITII et
 KRAMERI, Philosophiae Magistrorum, et nunc diuinorum
 oraculorum in suo cuiusque grege interpretum, institutioni-
 bus commissus, quam nactus sit publicos praeceptores, in ludo
 litterario ad aedem diui Nicolai hic florente, viros amplissimos,
 DRESSLERVM, iam beatum, ORTLOBIVM, et HALTAV-
 SIVM, ad studia sua perpolianda nihil praetermittentes.
 Ad altiores deinde scientias et disciplinas addiscendas tendens, Aca-
 demiam petiit patriam anno MDCCXXVII. a WALTHERO,
 Magnifico tum Rectore, in album ciuium relatus. Inde lectio-
 nes philosophicas et auunculi sui, beati OLEARI, et
 MULLERI, oratorias GOTTSCHEDII, mathematicas beati
 RICH-

RICHTERI, medico-forenses et anatomicas affinis HEBEN-
STREITII, historicas IOANNIS IACOBI MASCOVII,
IOECHERI, MENZII, KAPPII frequentavit. In ICTo-
rum castris optimos sectatus est duces, IOANNEM FLOREN-
TEM RIVINVM, laudatum MASCOVIVM, FEVSTE-
LIVM, memoratum MVLLERVM, KAESTNERVM, HOM-
MELIVM, SIGELIVM, NAVNDORFFIVM, TRAVGOTT
THOMASIVM, MENCKENIVM, ius Publicum, Beneficia-
rium, Ciuile, Canonicum, Criminale, Saxonicum, modum pro-
cedendi in iudicio, et artem acta referendi tradentes. Quorum
omnium collatam in se operam, officia et prolixam praedicat vo-
luntatem, nec minus iucundam colit memoriam exercitiorum
disputatoriorum, philosophicorum et iuridicorum, a laudato
OLEARIO, ET ERNESTO HENRICO MYLIO institutorum.
Postquam anno MDCCXXXI. liberalium artium Magister cre-
atus est, superiorem Philosophorum conscendit cathedram, Dis-
sertationem, *de sportulis Romanorum quotidianis*, proponens. Bi-
nas praeterea commentationes amicis dicatas, alteram, *de studiis
Magistri ICTo maxime necessariis*, alteram, *de annulo Romanorum
sponsalatio*, publici fecit iuris. Iam ante biennium ad examen,
quod pro Candidatura vocant, ab Ordine nostro est admissus.
Quod sicuti cum laude superavit: ita ab amplissimo huius Ciuita-
tis Senatu dignitatem et iura Notarii Publici Caesarei accepit, su-
periori anno a Potentissimo Poloniarum Rege et Electore Saxo-
niae, Domino nostro clementissimo, facultate causas in foro pero-
randi ornatus. Nunc instat dignitas Doctoralis, qua post peractum
examen, quod dicitur rigorosum, dignus euasit. Is igitur in au-
ditorio ICTorum crastina luce hora secunda pomeridiana, lectio-
nem cursoriam ad *L. I. C. d. officio Iuridici* habebit, die se-
quenti Dissertationem inauguralem, *de sorte remedio subsidiario
causas dubias dirimendi*, sine Praefide defendens. Quo facto
** 2
collega

QA Ve 717

X 315 5158

XII.

collega aestumatissimus, D. DIETERICVS GOTTHARD
 ECKARDT, Facultatis Iuridicae Assessor, in quem vice Can-
 cellarii potestatem promouendi transtuli, summos in vtroque iu-
 re honores et priuilegia Doctoralia, excepto iure ad sessionem
 et suffragium in Collegio nostro aspirandi, ipsi conferet. Quam
 panegyricum vt RECTOR ACADEMIAE MAGNI-
 FICVS, COMITES ILLUSTRISSIMI, et *vir-*
vsque Reipublicae proceres praesentes ornet, *Generosissimi* et
Nobilissimi Academiae ciues vero simul celebrent, ea, qua decet,
 obseruantia contendo. Dab. die Dominic. XVI. post
 Festum Trinitatis MDCCXXXVI.

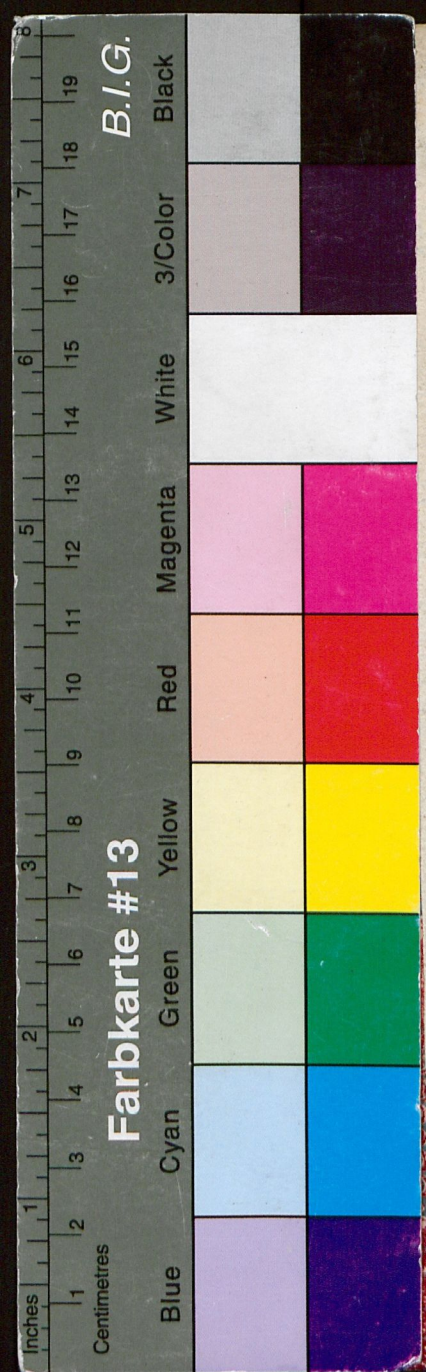
L I P S I A E

EXCVDEBAT IO. GOTTL. IMMAN. BREITKOPF

m.c.

*de Hypotheca facula secundum
Jus Saxonicum.*

Ve
717

PRO-CANCELLARIVS
IOANNES GODOFREDVS
BAVER

SVMMOS
IN VTROQVE IVRE
HONORES

PRAECLARISSIMO CANDIDATO
M. FRIDERICO AVGVSTO
IVNIO

LIPSIENSI

D. 27. SEPTEMBER. MDCCCXXXVI.

TRIBVENDOS

INDICIT.

